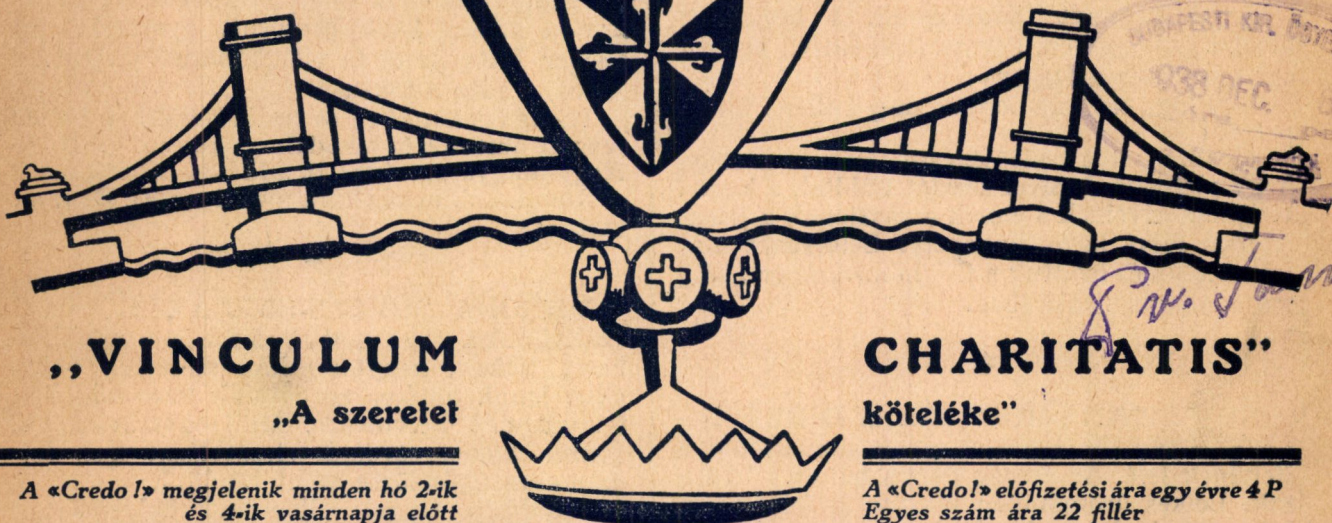

CRE**DO!****„HISZEK A JÉZUS****Folyóirat kat. férfiak
számára****Szerkesztőség és kiadóhivatal Buda-
pest, XIV. Szent Domonkos-utca 3.****KRISZTUSBAN!”****A Credo férfiegylet hiva-
talos lapja****Szerkeszt: P. BÖLE KORNÉL O. P.
XVI. évf. 23. sz. *1938 december 11.****„VINCULUM****„A szeretet****A «Credo I» megjelenik minden hó 2-ik
és 4-ik vasárnapja előtt****CHARITATIS”****köteléke”****A «Credol» előfizetési ára egy évre 4 P
Egyes szám ára 22 fillér**

Szirmok Szent Erzsébet rózsáiból

Irta: P. Böle Kornél O. P.

473

AZOKAT A FELEDHETETLEN PILLANATOKAT meg kell a Credo-ban is örökíteni! Amilyen lélekzetet elállító szorongás vett erőt lelkeinken szeptember—október hónapokban, olyan kitörő boldogság ömlött el minden magyarra, amikor bizonyossá vált, hogy a Halottak napján feltámadt Nagy-Magyarország legalább részben visszakerült. És még hozzá véráldozatok nélkül! Hála Isten után diplomataink nagy bölcseségének. Bár fegyverrel is győztük volna, mondotta bölcs külügyminiszterünk.

Olyan lelkesedés, meghatottság és a régi összetartozandóság érzetének elemi erővel való kirobbanása mutatkozott embereken, ujságokon, zászlódíszes házakon, hogy nem tudtam ujságot olvasni, szép falragaszokat látni anélkül, hogy ne könnyeztem volna. Megnyugtatósomra ugyanezt láttam másoknál is.

SOKSZOR HALLOTTUK, SOKSZOR HIRDETTÜK s így is van, hogy Isten ránk tekintett s Magyarország Nagyasszonyát nem hiába hívtuk segítségül, Szent István kiterjesztette áldó jobbát fölénk és nem hiába volt annyi imádság, megtérés, erősfogadás a gyönyörűsége eucharisztikus évben. Isten malmai lassan, de biztosan örölnék.

BENT A ZÁRDÁBAN nem egyszer ültük körül a térképeket és boldogan jegyeztettük, mennyi jött már vissza. Fáj, hogy még olyan nagy darabok maradnak távol. Kétkedés nincs bennünk, de hosszúnak tűnik minden pillanat, ameddig nem kerek a hazánk képe.

Missziózó lelkiatyák ép úgy, mint a nagy országot megfutni szokott vasutasok, a legtöbbször érezzük fájdalmas csonkaságunkat. Az éppen köztünk tartózkodó egyik kassai

Kérjük az előfizetések sürgős beküldését (évi 4 pengő)

kanonok úrnak váltig mondogatjuk október végén :

— Kassa is visszajön! — A sok rosszat és változatosat megért úr búsan, csak félig reménykedve, jegyzi meg :

— Félek, hogy soká lesz ez ! El lehet képzelni, illetve el sem lehet képzelni, milyen nagy volt az öröme, amikor csakugyan meghozta végre a rádió az örömhírt : Kassa is a mienk !

De nem kisebb volt a mi örömünk, hisz Kassa visszakerülése az újonnan önállósult magyar Szent Domonkos-rendtartománynak egy régi, hétszázéves zárda a visszakerülését is jelentette.

Ezért gyulladt fiatalságunk, a budapesti Studium Generálén, egyszeriben tűzbe, amikor azt mondotta a Regens :

— Fiúk, ezt valahogyan meg kellene ünnepe-
lni !

Az ünnepélyt bensőséggé tette az a tény, hogy plébániánk hívei zászlót küldtek a kassai templom híveinek s ennek a zászlónak a jelenlétében folyt le az ünnepély. Lefolyását már jelentettük és leadtuk a Credo november 13-iki számának mellékletében.

*

NOVEMBER 5-IKÉN, SZENT IMRE HERCEG NAPJÁN indultak meg csapataink a Felvidék felé. Az ország összes harangjai zúgtak. Lelkes örömben magam is felmentem harangozni, hogy legalább ennyiben legyen részem a «bevonulásban». Kiadóhivatalunk tisztviselője, akinek a fia a bevonuló katonák között volt, szintén harangozott. Sőt, amikor a Keleti pályaudvar derék fűtői meghallották harangjaink zengését, lelkes örömmel elfutottak hozzánk segíteni. Ők is részt kértek a nagy bevonulásból, mielőtt még mozdonyaikkal tevékenykedhettek benne. Húztuk is úgy, hogy talán az odafenn masirozó katonák is meghallották ! Lelkesedésünkben meg is toldottuk : negyven percig harangoztunk harminc helyett. Az öreg harangot egy pillanatra sem engedtem ki a kezemből. S miközben harangoztunk, a nagy zengés közepette még énekeltünk is ; sírva énekeltük a nemzeti himnuszt. Szinte egészen másképen hangzott most... Úgy mondták, hogy mialatt a torony ércnyelve harsogott, a népek az utcán kalaplevéve, imádkozva haladtak, vagy bejöttek a templomba. Az ifjúság szentmisét is tartott. Gyönyörű nap volt !

Amikor a nagy nap öröme lefényképeztet-
tük magunkat, két, épen a templom előtt ha-
ladó, hölgyet is odaültettünk a templom lépcső-
sére. Ezek keserűen jegyezték meg :

— Sajnos, Pozsony nem jöhetett vissza !...

Egy erdélyi fiatalember, azt mondja, amikor vigasztaltam mindenkit, hogy előbb-
utóbb úgy is minden visszajön :

— Ha pedig Nagyvárad visszajön, egész nap húzom a harangot !

Egy uriasszony sírva szólal meg a járókelők között :

— Besztercebányára sem mehetünk...
Édesanyám hiába sírt és várt eddig !

*

NOVEMBER 6-IKÁN 10 órára nagy nép-
sereg töltötte meg templomunkat. Nagyon
boldogan intonáltam a *Te Deumot* a segédletes
nagy mise előtt. A rádió is közvetítette azzal
a szentbeszéddel együtt, amelyet P. Badalik
Bertalan tartományfőnök úr mondott. Lélek-
ből zengett az ének és olyan kedves volt, ami-
kor a tömeg közé beszorult gyermekeknek
Geiger hittanár úr (a világháborút járt néhai
katona) adta a taktust.

Hálás énekünkben és imádságunkban benne
rezgett áhítatos és bizodalmas kérésünk: «Dicső
Nagy-Magyarországot, ó, add vissza nekünk !»

Szeretnénk nemsokára újra ilyen *Te Deumot*
tartani !

*

MICSODA SÜRGÉS-FORGÁS, BOLDOG
IZGALMAK fenn a várban és lenn a város-
ban ! Sokan, nagyon sokan szerettek volna
jelen lenni, amikor csapataink bevonulnak a
felszabadult Felvidékre. Mi is készülődtünk.
Hiszen kassai zárdánk elcsatolását igen fájd-
almasan nélkülözte szent rendünk.

Tizedikén reggel lelkendező boldogsággal
feleli tartományfőnökünk valakinek az utcán :

— Megyünk Kassára !

Egy lelkes és tehetős barátunk rendelkezé-
sünkre bocsátotta autóját s azon robogtak
Kassa felé testvéreink : A tartományfőnök
P. Badalik Bertalan, P. Horváth Sándor Mag.
S. Theol., aki akkor volt tartományfőnök,
amikor Kassa városát elcsatolták tőlünk, P.
Vörös Fülöp, az utolsó magyar kassai prior,
akit a csehek kiutasítottak, P. Juhász László
budapesti plébánosunk, aki a hívek adomá-
nyát, a zászlót vitte és dr. Pfeiffer Miklós kassai
kanonok, aki éppen a felvidéki főiskolás ifjú-
ság ügyes-bajos dolgait intézte Budapesten.

AMINT KÉSŐBB ELBESZÉLTÉK, REN-
GETEG AUTÓ ROBOGOTT Kassa felé, mint
az ígéret földje felé.

Egyszer csak azt gondolták a mieink : jó
volna valahol virágot is szerezni, hadd men-
jünk nemcsak szíveinkben színes érzelmekkel,
hanem külsőleg is ékesen Kassára.

KERECSEND. MEGÁLL AZ AUTÓ A
KÖZSÉGHÁZA ELŐTT. Beszólnak virágrért.
A derék jegyzőné azonnal hozzálát és jönnek
leányok, asszonyok, legények, emberek, gyer-
mekek és csakhamar lett annyi virág — min-
denki hozott, amit csak tudott —, hogy dupla
lakodalmi formát nyert az autó. Helyszínen
termett négy füstös muzsikusz is, felrakták

kalapjaikat a nagybögő tetejére s elkezdték szívvel, érzéssel húzni a Himnuszt, majd hazafias dalokat és tüzes bakanótákat — s parázs ünnepi hangulat uralja az utcát. Amikor pedig látják a mieink, milyen szeretettel érdeklődnek a népek és mennyien vannak, csakhamar egy kis hazafias ünnepélyt rendeztek az utcán, Himnusszal és szép szavakkal, amelyekkel a tartományfőnök úr megszólaltatta a mindenki lelkében élő és viruló érzelmeket. Úgy sem láttak a jó kerecsendiek ilyenfajta papokat! Főként ilyen nagy örvendezésben!

S aztán amilyen váratlanul berobogtak a községbe, oly hirtelen el is tűntek: sok éljenzés, kendőlobogtatás és köszöntgetés között, magukkal víve a kerecsendiek lelkén keresztül az összes magyar falvakból szálló testvéri üdvözlötet Kassára!

TERMÉSZETESEN, AKÁRMERRE ROBOGTAK, mindenütt hatványozott megbecsülés és figyelem sugárzott feléjük, hiszen virágos kocsijuk nyilván mutatta, hogy ők is Kassára mennek.

Valamint azok a masirozó katonai alakulatok, amelyekkel Hidasnémetinél találkoztak s az a végeláthatatlan sor autó, amely mind ünnepelni segíteni sietett a Felvidék fővárosába.

NOV. 10-ÉN A KORA DÉLUTÁNI ÓRÁKBAN «VONULTAK BE» a mieink is Kassára. Végigélveztek úgy ezeknek a feledhetetlen óráknak, valamint a másnap boldog igézeteinek minden gyönyörűségét személyesen, amit mi itthon csak rádió hallottunk.

AZALATT MI ITTHON BUDAPESTEN számlálgattuk: most itt lehetnek, most ott lehetnek, most már beértek, most már boldogok...

*

NOVEMBER 11-ÉN PEDIG HOL LEHETÜNK VOLNA másutt, mint hogy az egész zárda résztkért a hazafias buzgalomból, ott ültünk vagy kuporogtunk, kispapjainkkal és laikus testvéreinkkel együtt a rádió körül.

Lélekzetviasszafojtva s mindenben együtt lelkesedve hallottuk a nagyszerű kassai ünnepélynek minden részletét.

AMINT AZ ORBÁN-TORONY ÉS A SZÉKESEGYHÁZ HARANGJAI belekondultak a rádió át szíveinkbe, — szem nem maradt szárazon! Amikor azután a kassai éljenek, tapsok, orkánló lelkesedés elviharzottak hozzánk, úgy egybeforrunk a Kassán ünneplőkkel, hogy semmi más a világon nem érdekelt!

IZELITŐ Nagy-Magyarország visszatérésének mámoros érzelméből!...

SZENT MÁRTON katona napján lovagolt be kis Hazánkat nagyobbító Kormányzó urunk a **SZENT ERZSÉBET** dómjával ékes Kassába — tisztelni a Nagyságos Fejedelemtől...

SZENT ERZSÉBET NAPJÁN NAGY SZERENCSEM AKADT. Azon a vonaton mentem Eger felé indulva, amelyen a Hadirokkantak ötven zászlót vittak Kassa és a többi felvidéki város felé. Nagy zsebkendő lobogtatással, harsogó zenével, lelkes éljenekkel sokan könnyes szemmel indultak vagy búcsúztatták a hadirokkantakat. Ezek meg sok medáliásan, fiatalos kedvvel, a viselt szörnű háborúnak különféle testet senyvesztő emlékével ékesen, de most mindent feledve, boldogan zenéltek, énekeltek, társalogtak a felvirágzott három nagy kocsiban. Közéjük kerülve, csakhamar szalutál az egyik, néven szólít és megkér, jöjjenek velük Kassára.

— Igen, de én más felé indultam!

— Nem baj kérem, tessék velünk jönni.

— Van pap velük?

— Nincsen, kérem.

— Hát eddig jól van. Lennék én a maguk papja, de nincs egy sor igazolásom sem! Természetesen szívesen mennék Kassára, hiszen húsz éven át semmi címen nem adtak a csehek beutazási engedélyt! Majd gondolkodom.

Jelentkezve a parancsnokunknál, az örömmel elfogadott hadirokkant papnak.

Közben — kézitáskámmal együtt — úgyis ellillant vonatunk végéről az egri kocsi. (Folytatjuk.)

~~~~~

Örök forrása...

Örök forrása te a nagy életnek,
Szent Eucharisztia, már oly közel
Vagyunk hozzád, mégis bennünk mikor illethet
Üdén patakozó, lélek-mentő kelyhed,
Az élető forrás hozzánk mikor jön el?

Forrás, melynél Istenre téved
A zűrös élet csúf ábrázata,
Mikor csitul örvénye bajnak, szenvedésnek,
Mikor lesz árama egy békés élet,
Tisztult hullámverése és szilárd fala?

Hívőd addig is e rút mát feledve
Aranyhajón jár hozzád, óh, patak,
Aranyhajón jár el a boldog szigetekre
S megtérve gazdagon, éneklő zengve,
Hogy békénk és életünk örökké megmarad!

Endrédi Zoltán Sándor

Tél

Kabátom gallérja fülemig ér,
szemem óvatos, lépteim ingók,
akár a táncoló gondolatok —
és a szívem szinte széthasad,
láz tépi: a féltés gyötrő láza,
most viszem virágom kórházi ágyra,
bágyadt szeme oly messze-néző, —
mint letört lilium a két karocskája —
s míg ajkam nyílik forró, hő imára,
homlokomat a verejték jéggyűrűbe zárja.

Kovács Ferenc

Apa és fiú

Irta: Hargitay Sch. Gizella

Tompán visszhangzik a kupolás terem. Hosz-
szúkás asztal mellett tárgyalnak az udvarbíró
urak főbenjáró bűnökről. Az előadó bíró recsegő
hangon ismerteti a kérdéses ügyet.

A tárgyaló asztal mellett a színesre mintá-
zott falról kiélesedik az Árpádház háromorosz-
lános címere.

A terem északi oldalán lépcsőzetes, faragott
oszlopfős trónszéken ül a király. Ha a terem
szellőztetőin átsurranó szellő meg nem libben-
tené vállig érő őszes haját, azt hinné az ember,
hogy élettelen szobor ül a királyi trónuson,
mert István király alakja csalódásig hűen szob-
rot mutat.

Széles homloka sűrűn redőzött. Arcvonásai
kemények s orrától lefelé két mély barázda fut,
melyek azután belevesznek a bajusz és a szakáll
sűrűségébe. A király szigorúarcú embernek lát-
szik. De ha valaki szemébe néz, az erősnövésű
szemöldök alatt jóságos, meleg szempárral talál-
kozik. S akinek meleg a tekintete, meleg a
szíve is.

A trón lépcsőjén szőkefürtös ifjú ül, Imre
herceg. Máskor derűs, mosolygós tekintete most
borongósra árnyalódott. Fejét kezére támasztja
s úgy néz az udvarbírák felé. Keskenyre össze-
szorított kemény szája és erős állcsontja némi-
leg ellensúlyozzák tizenhatéves fiatalságának
leányosan rózsás arcát és selymes sőkeségét.

Az urak élénken, hangosan tárgyalnak és vi-
táznak. A király hallgatagon ül és mereven néz
egy távoli pontra. Arcvonásai semmit sem árul-
nak el a hallottakból, pedig idegfeszült belső
lénye szorosan követi a tárgyalás folyását.

A király nem avatkozik be az udvarbírák
ítélkezésébe, csak az esetben, ha nem tudnak
döntőre jutni. Végighallgatja a bíraskodás rend-
jét, s úgy akarja, hogy fia is meghallgassa. Az
ifjú herceg már nem gyermek többé, be kell
őt avatni az országlás minden ügyes-bajos
ténykedésébe.

A bírák megállapodnak. A hamisan esküvőt
kézlevágásra ítélik. Következik a másik ügy.
Másik udvarbíró veszi át a szót. Államlopáson
érték valakit. A kártérítésen kívül nagy váltság-
díjat kell fizetnie. Majd házasságtöréssel kap-
csolt gyilkosságban, majd összeesküvésben és
hazaárulásban mondanak ítéletet az urak.

Végre befejezik a tárgyalást. A király merev-
sége fölenged s megkönnyebbülten fog kezét
bűcsúzóul bírásával.

Az uralkodó feláll s elhagyni készül a ter-
met. De az udvarnagy útját szegi.

— Királyom, a besenyők küldöttsége sürgő-
sen kér sérelmeikre orvoslást. Mondtam nekik,
hogy felséges uram most fáradt, napkeltétől
napnyugtáig egyfolytában tárgyaltak, de ezek
a besenyők nagyon elkeseredett, izgatott fickók-

nak látszanak, s mindenképpen beszélni akar-
nak veled, uram.

— Engedd be őket — rendelkezik a király
s visszahanyatlik trónjára.

Az ifjú herceg szeme némán esdekel elbocsá-
tásért. A király elérte a kérést és szelíden in-
gatja fejét.

— Maradnod kell, Imre.

A fiatal herceg ránéz a terem párkányzatá-
nak domborművére, a viaskodó keselyűkre és
sárkányokra s elnehezedik a szíve.

Bejön a besenyő küldöttség. Hat szál mar-
cona, napégette férfi. Bajuszuk hosszan lelóg
állukra.

Előadják panaszukat. Hetven besenyő a ma-
gyar hazában akart megtelepedni. Ingóságai-
kat is magukkal hozták, de a határ közelében
egy csapat közkatona megrabolta és megsebezte
őket.

A küldöttség tagjai izgatott, keserű szavak-
kal kovácsolják tűzbe önmagukat. A király arc-
vonásai azonban nyugodtak maradnak és ren-
dítelenek. Határozott hangon így szól.

— Menjetez haza békével, a bűnösök lakolni
fognak.

A követek megnyugodva eltávoznak. Tudják
jól, hogy a király keze szigorú és belenyúl az
évszázadok sötéttségébe.

A király rögtön parancsot ad, hogy a kato-
nák hadnagya haladéktalanul jelenjen meg
előtte.

Imre herceg elcsigázottan néz apjára.

— Mi lesz, ha bebizonyosodik a vádlottak
bűnössége?

— Halál vár rájuk minden bizonnyal.

Az ifjú herceg kezébe temeti arcát. Sok volt
a mai nap fiatal, érintetlen lelkének.

A király redőbe vonja homlokát.

— Imre, te már nem vagy gyermek többé,
neked már nem szabad sírnod.

A fiatalember apjára emeli kedves, tiszta
gyermekszemét és szinte önfeledten így kiált :

— Kedves jó apámuram, úgy rettegek a
trónralépéstől. Úgy irtózom attól a sok ár-
mánytól, csalárdságtól, szennytől és vérontás-
tól, ami a trón és a birodalom árnyékában lesel-
kedik. Kis gyerekkorom óta híven igyeksem
szolgálni Istent, s miért büntet az Úr azzal,
hogy olyan helyre jelöl, amitől a legjobban
irtózom?

A király az utolsó mondatra megrezdül. Orr-
cimpái hevesen lüktetnek. Fiához megy, s két
kezét annak vállára teszi.

— Imrém, szeretett jó fiam, te férfi vagy
már, s neked erősnek kell lenned. A királyi
élet nehéz; nyugtalan, gondterhelt napok a
küzdelmesekkel váltogatják egymást. De nem
szabad kishitűnek lenned, fiam, az Úr Isten,
akinek hatalmat ad, erőt is ad hozzá. S ha
téged ideállított trónom szélére, neked köte-
lességed állni ezt az őrseget.

A fiatal herceg megrázza fürtös fejét s esdő-
leg szól a király felé.

— Egyezz bele, jó apám, hogy ne kövesselek a trónon, engedd meg, hogy Gellért atyával elvonuljak valahová, ahol béke, csend, tisztaság és szépség van, s hogy ott csak Istennek és tanulmányaimnak éljek.

Az apa magához öleli fiát.

— Szeretett jó fiam, az a hely, amit te keresel, nincs e világeletben. Az a hely, csak odaát lesz. De addig is, míg odajutsz, tedd, fiam, kötelességedet és vedd át hivatásodat, amit Isten, haza és néped rád ruház. Senkinek sincs joga kitérni kötelessége elől.

A fiatal herceg arcán peregtek a könnyek.

A király hatalma tetőfokán áll. A kereszténység ügye diadalra jutott. A király a magyarság élethajóját a keresztény egyházhoz kötötte, s őseinknek kardos kezét imára kulcsolta.

Az ország külső-belső ellensége megsemmisült.

A nemzet pedig nagy napra készül.

Az ifjú Imre herceg elérte huszonnegyedik évét, nemzete és apja királlyá akarja koronázni. Egy hét múlva lesz a nagy ünnepség.

Az apa maga elé hivatja fiát.

A fiatal herceg rózsás arca megnyúlt kissé, s gyermekesen lágy vonásai megférfiasodtak, csak ragyogó, töretlen szeme a régi.

A szent király fáradt, megtört arca kedvtelve nézi az ifjút. De azután megkeményíti vonásait és komoly hangon így szól:

— Szeretett fiam, egy hét múlva király leszel. Te tudod jól, mi az, királynak lenni. Nagy és szent hivatás, telve gonddal, küzdelemmel és felelősséggel. Én bízom benned: te nem fogsz soha meghátrálni hivatásod elől.

A herceg elpirul és hangja ünnepélyesen cseng.

— Atyám, esküszöm neked, hogy soha egy percre sem fogok megfélemedezni kötelességemről. S ha az Úristen a trónra szánt, mához egy hétre király leszek.

Imre hercegnek nem kellett várnia egy hetet, mert már másnap elnyerte a koronát. Az Úristen égi koronát juttatott neki, s vele együtt azt a békét, tisztaságot és szépséget, amit az ifjú már gyermekkorában is oly vágyón szomjazott.

«Isten legnagyobb dicsősége a teremtés és kegyelem világában Jézus után a szent Szűz virágos lelke.»

«Az egész Magnificat cseng a szeplőtelen fogantatásban, az Isten hatalmának himnusza s az ember alázatának éneke.»

(*Prohászka.*)

A Szent István-Társulat karácsonyi újdonságai

A XXXIV. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Emlékkönyve. «Ez a könyv első szent királyunk és apostolunk megdicsőülésének kilencszázadik évében a magyar fővárosban tartott csodálatos szépségű XXXIV. Eucharisztikus Világkongresszus emlékét kívánja írásban és képekben megörökíteni» — írja *Serédi Jusztinián* bíbornok, hercegprímás a bevezető sorokban. A díszkötésű rengeteg remeknél remekebb illusztrációval ellátott dísmű a magyar könyvkiadás és a magyar katolikus élet komoly eseménye. Ára 15.— P, kedvezményes-ára rövid ideig 12.— P.

Báró Brandenstein Béla: Etika. A természetes ész világánál teszi vizsgálat tárgyává a kiváló tudós új könyve, az Etika kérdéseit. Nagy eredménye, hogy a természetes etika igazságai egybeesnek a diadalmas világnézet tanításaival. Fűzve: 4.80 P.

Brisits Frigyes: A XIX. század első fele. A nagy magyar katolikus irodalomtörténet új kötete Brisits Frigyes, a nagy tudós munkája. Egyformán figyelmet kelt majd tudományos és irodalmi körökben. Ára: 5.— P.

Harsányi Lajos: Holdtölte. A nagy katolikus költő új verseinek teljes gyűjteménye. Bennük teljes pompájában mutatkozik meg ez a nagyszabású katolikus költői karakter. — Janovits István címlapjával. Fűzve: 2.— P.

Kecskés Pál dr.: A keresztény társadalomélet alapelvei. Korunk alapvető problémájának, a szociális kérdésnek problémáit világítja meg a katolikus tanítás fényével ez a régóta érzett hiányt pótló, nagyszabású mű. Fűzve: 8.60 P.

I. F. Coudenhove: Egy hősi élet legendája. Az angolkisasszonyok alapítónőjének, Ward Máriának életét mondja el ez a romantikus hevületű, izzó érdekességű, lebilincselő regény. A regényes életrajz áramlatának egyik remekműve. Thurzó Gábor fordítása. Fűzve: 3.40 P.

Kühár Flóris: Zarándok szívvel. Róma, Itália zarándokhelyei, katolikus gócpontjai elevenednek meg ebben a lelki útirajzban, amely történet-tanításnak, szépirodalmi és lelki olvasmánynak egyaránt lebilincselő. Janovits István címlapjával. Fűzve: 3.— P.

Schütz Antal: Eucharisztia. Az eucharisztikus kongresszus kegyelmi élményeinek megőrzésére és elmélyítésére, az öntudatos és állandó eucharisztikus életre tanítja meg az olvasót Schütz Antal mélyenjáró eucharisztikus dogmatikája. Amatőr-kötésben: 3.80 P.

Szivós Donát: Diáklelkigyakorlatok. Teljesen kidolgozott lelkigyakorlati szövegek egyformán érdeklik a hittanárt és a diákot. Tiszta teológia, kitűnő magyar stílus jellemzi ezt a művet. — Janovits István címlapjával. Fűzve: 3.60 P.

Erő, mit emberi ész fel nem érhet

Irta: dr. KARPFER KONRÁD székesfőv. ker. állatorvos

Az emberiség keretén belül nemzetek és társadalmak között a történelem statisztikájánál kitűnik, hogy az elbizakodottság a lejtőrejutásnak talaját egyengeti. Így volt ez a római birodalom s a nagy germán népek bukásakor a pogányság idejében s így van ez a vörös Oroszországban is, az istentelenséget hirdető és templomokat leromboló korszakban.

Az öntelt elbizakodottságban való elkülönülés, az Istentől és az emberközösségtől való elválás a megfeneklés biztos alapjai, csupán idő és rendszerint rövid idő kérdése az összeomlás és végleges elzúllás tragikus bekövetkezésének. Ilyen atmoszférában nem elegendő csupán a lélekszám, nem elegendő csupán az átszellemült túlfűtöttség, sem technikai, sem a vagyoni, sem csupán a kultúrfölény, vagy bármi, amit emberileg felmérni és emberileg irányítani lehet. Mert meg ne feledkezzünk arról soha, hogy mi Isten alkotásaival élünk és nem vagyunk korlátlan birtokosai annak, amit kultúrának nevezünk és érzékelünk. Mert minden anyag, föld, növényzet, érc, állati és növényi táplálóanyagok, az éltető oxigén, sőt saját szervezetünk zakatoló működése mindmind nemcsak tőlünk függően van. Ezt el nem ismerni elbizakodott rövidlátás volna, ami a felvilágosodással összhangba nem hozható.

Mi az, ami ma sokszor indokolatlannak látszóan mozgat talán népmilliókat is? Mi az, ami szokszor kihívó igazságtalanságot szít? Mi az, amiért ártatlanok is elvéreznek? Mi az, amiért szülőknek átka zúg? Az emberek Istentől való függetlenítésének erőszakos kísérletezése és az ebből származó siralmas pusztulás, ami népeket és családokat romhalmaz alá temet, míg végül is esztelenségüktől megtorpannak széttepett testrészek láttán.

Ez az atheizmus lázongása az Istentelenséggel szemben, az abnormitás próbálkozása a normával szemben.

Ez magától értetődően gyűlölködést, sőt haragot válthat ki, tettelegesséig menő szenvedélyes vitatkozásra ad alkalmat és mindez miért? Mert az istentelenség mindenáron gyökeret kíván eresztetni, hogy sorvassza és elvonja a szeretetet, a békét, a termelőmunkát, az Istenét dicsérő és teremtmőjét háláló többségtől.

Immár két vonalba szólitotta őket ez a harc. Harc folyik Istenért, intézményeiért és a Hit igazságaiért, az Istent és hazát káromló és az attól elszakadt fenevadak álnok támadásai ellen.

Kedves Testvérek! Minthogy bennünket ellenfeleinknek ez az átlátszó igyekezete meggyőző magatartásunk helyességéről, minthogy a

természet rendje úgy a saját, mint társadalmunk érdeke szempontjából közvetlenül megkívánja teremő Istenünk iránti tiszteletet, megbecsülést és honszeretetet, megértjük azt a respektábilis erőt, amit személyének hatalma, áldásos léte és felbecsülhetetlen jósága jelent számunkra. Mert emberek cselekedhetnek sokszor rosszat, célszerűtlenséget és gonoszságot, ami a világ forgását nem is nagyon érinti, de ha a jó Isten irántunk mint teremtményei iránt nem érezne megsegítésünkre oly kimondhatatlan és oly érezhetően eredményes jóakaratot, egy fénytűneményben lelnénk megsemmisülésünket.

Ez szent Hitünk elhagyásának méltó büntetése lenne, amivel pedig meggondolatlanul kacérkodik az Istentől elrugaszkodott, tűzcsóvát vető és Istenkisértésbe esett atheista.

Az Istenhívés emberi szükségszerűség, miként a gyermeknél a köteles szülőtiszteletadás, ami önként kívánczik a szívekre, de kitéphető a szívekből.

A felnőttek léleknevelője tulajdonképpen a hitbuzgalmi egyesületek és nem a pártok vagy egyéb társadalmi egyesületek és ha az ember lelki edzettségét nem a hivatalos forrásból nyeri, Testvérek, mert csak úgy azok számára is csak gyenge, ingatag, sőt esetleg veszélyes építőanyagnak bizonyul.

Ezért volna olyan kíváncsi, hogy az egyház-községek hívői, bármilyen keresztény irányzatú világi alakulatnak tagjai is legyenek, lelki szilárdságuk felfokozása érdekében előbb vagy legalább egy időben hitbuzgalmi egyesületnek buzgó és eljáró tagjai kellene hogy legyenek.

Itt kapja meg fundamentumának azt a támaszt, amellyel a kenyérharc rögzös útjain járva, egyensúlyvesztés nélkül bírja majd a kálváriát önmaga és családja fenntartásának nagy küzdelmében megjárni. Mert a felismert de felmérhetetlen Erőben, szent és jóakaró Istenünkben, intézményeiben és a Hitigazságokban megszilárdult lelkielhatározás hozhatja meg a ma létének is a szebb jövőjét, mert mindig az ész hatalma győzedelmeskedik és soha csupán a testi erő, ami az Űristen kormányzásának egyik természetes útja, amire az oly régóta és mindig bebizonyosodottan elismert és hirdett örökigazság, axióma, tanít bennünket, hogy «szeresd mindenekelőtt Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és minden erődből».

Ezért, «Magyar Testvérek, az Istenen kívűl ne higgyünk másnak, mint sorsunkat intéző magyar vezéreinknek és nagy barátainknak, kik hivatva vannak a magyar igazságot diadalra juttatni». Amen.

Körülkerített börtönök

Jártam bennük én is. Nyujtottak napos örömet. Emberarcú vágyaimnak szürke álmaikat valóságra kaptam pár pillanatra. De többet, állandót, életre-kitartót nem kaptam itt!

Körülkerített börtönök törvényes sorsa ez. A Paradicsom elveszett és nem maradt meg öröme sem. Örömeinkre ürem permetez, álmainkat halál zavarja és mindég remeg

testben a lélek: jajt kongatnak lélekharangok a test miatt, amely visszahúz; a test miatt, amelybe belebújt a Sátán s bár erőm van sok, ő mindég zavart csinál: ember végesen szabad.

De mert Isten mindég végtelen szabad, kegyelme — mely ellen Sátán hiába harcol — minden embert meg tud menteni, Itt kaptam én örök életre örök kulcsokat. Isten kegyelme mélyen megmért

és azóta látok. Örök kulcsaimmal bátran túlnyitok körülkerített börtönök, örömök, törpe álmok, vágyak ajtaján. Már megtaláltam: hol Isten boldogít, minden öröm csak ott örök!

Fr. Horváth Jordán O. P.

CREDO-ÉLET

Érdekes adatok a szombathelyi Szent Márton-kultusz történetéből

A Credo Egyesületek díszközgyűlése

A szombathelyi Credo-egyesületek Krisztus király ünnepén (okt. 30) lélekemelő díszgyűlést tartottak a domonkos atyák kultúrházában. A gyűlést megelőzőleg a tagok 10 órakor ünnepélyes szentmisén vettek részt, melyen a Credo énekkara adott elő szép egyházi énekeket.

A díszgyűlés első szónoka P. Takács Ince dr. ferences teológiai tanár volt, aki a domonkosok 300 éves jubileumával kapcsolatosan a hit értékét fejtegette az egyéni, családi, valamint a társadalmi életre vonatkozóan. Az életből vett megrázó példákkal illusztrálta, hogy milyen pusztítást visz végbe a hitetlenség a társadalomban.

Utána P. Szalay János dr. következett, akinek a «Szombathelyi domonkos atyák 300 éves lelkipásztori működéséről» szóló könyve csak nemrég jelent meg és akinek úgylátszik, még elég sok mondanivalója van Szombathely történetére vonatkozólag. A város védőszentjének, Szent Mártonnak tiszteletét fejtegette.

Elmondotta, hogy ez a tisztelet Szombathelyen már ősrégi, mert már az Árpád-korban bazilika állott itt Szent Márton tiszteletére. Valószínű, hogy ennek az ősrégi templomnak

maradványát találhatjuk meg a mostani domonkos templom szentélyének a temető felé eső részében.

Szombathely lakói úgyszólván hivatalosan lettek lekötvé Szent Mártonnak, hogy a hitben és vallásosságban gyarapodjanak.

II. Ferdinánd 1636 április 25-én kelt oklevelében mentesíti ugyanis a várost az összes királyi adók alól; Szent Márton iránti tiszteletből és hálából, mert az ő ünnepének nyolcada alatt aratott nagy győzelmet Ferdinánd vezére, Wallenstein, a katolicizmus ellenségei fölött, amikor a svéd király, Gusztáv Adolf is a harctéren halt meg.

De, hogy ez a tisztelet a város lakóinak lelkében mindig megmaradjon, kötelezte a város előjáróságát örök időkre, hogy Szent Márton napján, a Szent tiszteletére mondandó miséért adjon a város 5 forintot, 5 forintot pedig a szegényeknek, hogy ezzel is gyakorolják Szent Márton legszebb erényét, az adakozást. Tíz forintot adjanak az oltárok javítására és miseruhák beszerzésére, húszat pedig a templom tatarozására. Azt akarták mintegy, hogy örök időkre fennálljon Szent Márton temploma. A város meg is tartotta ezt, még 1812-ben is adott a szegényeknek.

A királyi oklevél azért intézkedik így, «hogy Szombathely lakosságának növekedésével gyarapodjon egyben mindenkinek hite és vallásossága».

A szombathelyiek hithűségükről tanuságot tettek, amikor évente Szent Márton tiszteletére nagy ünnepélyességgel adták át az adományokat.

A Credo férfainak Szent Márton szobra megmutatja, hogyan kell ezt a hithűséget és vallásosságot az egyén és család életében gyakorolni. Amint a szobornál is láthatjuk, Szent Márton megkereszteli anyját és tudjuk, hogy megkeresztelte nővéreit is. Így kell a családapának is megkeresztelni családját.

P. Szalay dr. beszéde után a Credósok azt határozták, hogy az atyák gondoskodnak arról, hogy összes családtagjaik vasár- és ünnepnap *szentbeszédet* fognak hallgatni. Majd *Pintér József* kanonok zárószavai következtek. A Himnusz eléneklésével ért véget az ünnepélyes díszgyűlés.

Bp.-Tripoliszi Credo (Folytatás a 173-ik oldalról)

Fegyelmet katonákra van szükség! Tartások ki hűségesen a szentgyónás és szentáldozás szentsége mellett és apostolkodással segítsetek egyházi vezetőiteknek. Köszönti Imrédy Béla miniszterelnököt, mint a magyar katolicizmusnak egy példaadó és nemeslelkű vezérét. Nálunk, ellentétben a más felekezetűekkel, folytonos surlódások vannak és a megnevezés jut egyeseknek osztályrészül. Mint jó katonák, a vitézségünkkel is kövessük az Úr Jézust. Krisztusi erkölcsben éljünk, álljunk tömegesen Krisztus zászlaja alá, hogy könyörgésünk meghall-

gatásával mielőbb hulljon le a bilincs a Felvidék magyar katolicizmusáról és nyíljon meg előttünk a két évtized óta lezárt sorompó.

A beszéd elhangzása után Dyekiss Antal elnök megköszönte az ünnepi szónok magas-szárnyalású beszédét, mely után a jelenlevő hallgatóság részéről meleg ünneplésben részesült. Elnök bejelenti, hogy a 28-ára tervezett Credo-nagygyűlés elmarad. Felkéri a tagokat, hogy az annak szánt időt töltsék a templomban és imádsággal kérjék magyar véreink mielőbbi felszabadulását.

Mester Jenő plébános, egyházi elnök szintén megköszöni Lafrancó István igazgató buzdító beszédét, mely a tagok épülését szolgálta. Felhívja a tagok figyelmét a 30-i Credo-tagok fogadalmmegújítására, melynek sikere érdekében apostolkodást kér. Felhívja a figyelmet Minden-szentek ünnepére. Hallgassunk szentmisét és imádságunkkal ajánljuk fel 15 éves Credo-egyesületünk elhalt testvéreiért.

Dyekiss Antal elnök megköszöni Mester Jenő plébános buzdító beszédét és több bejelentés után bejelenti, hogy az EMSzO tisztújító ülésén Andreska István egyhk. pénztáros és egyházközségünk fáradhatatlan tagja választott meg elnökké. Midőn az új elnököt — ki-nek személyét nem kell ismertetni — meleg szeretettel üdvözl, kéri a Credo-tagoknak az EMSzO-ba való tömörülését. Andreska István megköszöni a személye iránti kitüntető figyelmet és buzdító szavai után a Credo-himnusz hangjaival az ülés véget ért.

Az erzsébetvárosi Credo egyesület november 6-án őszi családi estélyt rendezett, melynek tisztá jövedelmét a Horthy Miklós nemzeti repülőalap javára ajánlta fel. Dr. Krüger Aladár országgyűlési képviselő, világi elnök megnyitó beszédében lelkes szavakkal emlékezett meg a Felvidék visszacsatolásáról, rámutatva ez esemény katolikus vonatkozásaira is. Rostásy János három nagyhatású költeményt szavalt; irredenta ének- és táncszámot báró Gorup Adrienne adott elő nagy sikerrel, Kőrössy Erzsébet művészi énekszámokkal emelte az est sikerét. Két vigjátékot és magánszámokat Bartovich Ica, Szamosi Évi, Thoroczky Antal, Iker Nándor, Haraszi József, Tybenszky István, Szentés Béla, Ambrus István és Tannert Lajos adtak elő. Az ének- és táncszámokat zongorán Worschitz Oszkár kísérte, konferált dr. Müller József.

Dombóvár. Mély tisztelettel küldöm jelentésemet a dombóvári Credoról: Minden hónap második vasárnapján tartjuk rendes közgyűlé-sünket. A Máriagyüdi zárandoklatot mintegy ezer zárandok létszámmal rendeztük meg. Szentségimádás napján külön szentségimádási

órát tartottunk 12 órától 1 óráig, amikor mások nem igen érnek rá elmenni a templomba. Épp ezért választottuk ezt az időt. — Egyesüle-tünknek 87 új avatandó tagja van. Méltóztas-sék a dátumot elrendelni a felavatást illető-leg... A gyűlések vasárnap délután 4—5-ig tartatnak. Dombóvár, nov. 8. *Erdély Lajos* káplán.

A Budapesti Gyakorló Felsőkereske-delmi iskola Credo egyesülete. A szent-mise után összegyűltünk az iskola egyik osztályában, hogy megkezdjük a múlt évben abbahagyott munkánkat. Ima után megállapí-tottuk a tagok névsorát, amely 9 taggal ismét megnövekedett.

A névsor összeírása után titkos szavazással megválasztottuk a tisztkart: Elnök: Taba Andor IV. o. Alelnök: Széchenyi Gyula IV. o. Titkár: Marton László III. o. Pénztáros: Fábíán Zoltán III. o. Miután megválasztottuk a tisztkart, közösen elhatároztuk, hogy min-den hónap 2-dik vasárnapján fogjuk gyűlé-seinket tartani. Beszélgetés közben fölvető-dött a «Credo» zászló kérdése. Elhatároztuk, hogy egy előadást fogunk rendezni és bevételé-ből fogunk zászlót venni.

Új tagok: Kovács János IV. Botos Attila II. Császár József II. Gyarmati János II. Keztyűs Károly II. Kovács Ferenc II. Pálmai Márton II. Révész Andor II. Szecsánszki Tibor II. Budapest, 1938 okt. 9. *Serfőző József* elnök. *Marton László* titkár.

A somogybányatelepi Credo-egye-sület nyilvános előadást szokott rendezni, amelyen nők is résztvehetnek. Az egyik előadás címe volt: «Megegyezés Istena karatával».

Az előadás után pár hétre egyik bányász-asszony a következőket adta elő:

Multkor megbetegedett legidősebb gyerme-kem. Az orvos megvizsgálta és gyógyszert adott, de gyermekem állapota egyre rosszabbodott. Imádkoztam, de nem használt. Az orvos hívásomra újból megvizsgálta gyermekemet és kijelentette, hogy a helyzet nagyon komoly. Az orvos eltávozása után kétségbeesetten kértem az Istent, hogy ne vegye el gyermekemet. A gyermek állapota egyre rosszabbodott. Ekkor jutottak eszembe multkori előadásából az ön szavai. Azonnal a feszület elé álltam és hango-san mondtam: «Édes Krisztusom! Ha elveszed gyermekemet, jó, ha meghagyod, úgy is jó, ahogyan Te csinálod, úgy lesz jó! Ne hall-gasd meg kérésemet, hanem tedd azt, amit Te akarsz és én teljesen megnyugszom akaratod-ban».

És tudja, hogy mi lett a vége? Harmadik napon meggyógyult gyermekem. Ezentúl min-dig így fogok cselekedni.

W. F.

Az egyházi és rendi hatóságok jóváhagyásával kiadja (Szent Domonkosrendi zárda) P. Böle Kornél O. P.

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.